

лия градъ. Отъ всѣкжде се стичаха роднини, приятели, любопитни, които искаха да видятъ латинския рицаръ и да честитятъ на бургундката драгия гостъ, да видятъ чуждоземеца съ желѣзнитѣ дрехи...

Въ това време боярскитѣ черквички на Трапезица сплитаха тънкия си звънъ съ широкитѣ, стройни вълни на камбанитѣ на „Свети Димитъръ“.

Бѣше Коледа.

На следния день царъ Калоянъ покани на вечеря младия чуждоземецъ, заедно съ сестра му и семейството на ватаха.

Когато князь Иоанъ чу новината, сякашъ цѣлиятъ свѣтъ се завъртѣ около него. Ана щѣше да прекрачи прага на царския домъ! Калоянъ щѣше да види момата, която той обичаше повече отъ всичко. Нѣмаше ли острото око на царя да забележи нѣщо, нѣмаше ли да отгатне съ единъ погледъ нѣжната тайна, която двамата млади криеха тъй ревниво? Нѣмаше ли Иоанъ да се издаде съ нѣкое непредпазливо движение? Той реши да не отива на вечерята. И на девойката щѣше да бѣде по-леко. Защо да увеличава смущението ѝ.

Вечерята на този необикновенъ день, Агнеса, госпожа Бона и дъщеря ѝ дълго и оживено спориха какъ да се облѣкатъ, за да се поправятъ на царя. Госпожа Бона смѣташе, че ще бѣде по-добре да си сложатъ скъпи боярски труфила, за да не си помисли царьтъ, че сж съвсемъ отъ убогъ родъ. Но Ана упорито отказваше да се нагизди по такъвъ недостоенъ начинъ, понеже смѣташе, че царьтъ ще се присмѣе на суетността имъ, докато скромно и подобаващо облѣкло би ги издигнало въ очитѣ му.

Съ развълнувано сърдце и отмалѣли рѣще, Ана заплете дългитѣ си рижи коси. Бузитѣ ѝ пламтѣха като ярки божури, очитѣ ѝ трескаво свѣтѣха. Вълни отъ пламъкъ заливаха стройното ѝ нѣжно тѣло.

Божичко, и ти пресвети Чудотворецъ! Съ каква дързостъ щѣше да застане тя предъ страшния царъ, какъ щѣше да го погледне, какъ щѣше гласъ да се откъсне отъ гърлото ѝ? И тамъ щѣше да бѣде князь Иоанъ! И тя